

[Paabøl.]

udvalgsbehandling. Byggeri kræver plan og orden, og en lovgivning på dette område erkendes for nødvendig fra alle sider.

Loven om regulering af bymæssige bebyggelser blev i sin tid vedtaget med tilslutning fra alle partier, efter at lovforslaget herom var undergået forskellige ændringer under behandlingen i tinget. Jeg tror, loven har virket godt; på den anden side er det naturligvis klart, at en lovgivning af denne art med visse mellemrum må justeres. Folketinget har imidlertid gennem sit stående udvalg mulighed for at kunne følge udviklingen på dette område, og jeg finder det derfor ubetænkeligt at gøre loven permanent.

Gottschalk-Hansen: Da loven om regulering af bymæssige bebyggelser blev vedtaget i april måned 1949, skete det med tilslutning fra det konservative folkeparti, idet mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Thestrup, dog som en betingelse for vor tiltræden måtte kræve, at der åbnedes adgang til at yde erstatning til lodsejere, som ved gennemførelsen af zoneinddelingen kunne dokumentere værditab på deres ejendom. Dette ønske blev imødekommet.

Loven har nu virket i ca. 10 år, og den har virket godt. Den er blevet administreret med megen kløgt og nænsomhed, og det tjener såvel byplannævnet som de respektive kommuner til megen ære, at man har forstået at løse de foreliggende opgaver ad forhandlingens vej.

Mig bekendt er det rigtigt, som det ærede medlem hr. Ove Hansen har påpeget, at folketingets stående udvalg ikke i et eneste tilfælde har været tvunget til at forelægge en sag for det høje ting og ad lovgivningens vej finde frem til en løsning. Dette er i sig selv uhyre tiltalende og værdifuldt, da vi herinde i så vid udstrækning som overhovedet muligt skal afholde os fra indblanding i den kommunale forvaltning og administration. Vi har i det stående udvalg ganske enkelt fået forelagt de afgjorte sager og taget dem til efterretning.

Det er imidlertid ikke alene forhandlingerne mellem de respektive myndigheder, der er foregået gnidningsløst; det samme synes stort set at være tilfældet i forholdet mellem det offentlige og de private grund-

ejere. Den omstændighed, at der inden for Københavnseggen, Århuseggen og Odenseeggen kun er udbetalt som før nævnt ca. 380 000 kr. i erstatning, vidner i sig selv om, at man har kunnet tale sig til rette og finde frem til en for alle parter tilfredsstillende løsning.

Jeg skal derfor på mit partis vegne anbefale, at loven forlænges, så meget mere som en ret omfattende planlægning af bymæssige bebyggelser er umiddelbart forestående. Jeg tænker i denne forbindelse først og fremmest på egnen omkring Risø ved Roskilde, Danfoss på Als og arealerne omkring A. P. Møllers nye skibsværft ved Odense. Men også andre områder trænger sig på; i bemærkningerne til lovforslaget nævnes således Hillerød-, Helsingør- og Koldingegnen, og jeg formoder, at også andre hidtil unævnte områder ved større provinsbyer vil blive gjort til genstand for en regulering i forbindelse med en fremtidig zoneinddeling. Det kan den højtærede minister måske oplyse os om.

Jeg kan også tiltræde ministerens forslag om at forlænge loven uden tidsbegrænsning. I øjeblikket drøfter udvalget for forretningsordenen en rationalisering af folketingets arbejde. Jeg skal ikke blande mig i denne debat, slet ikke her og nu, men kun pege på, at en tiltrængt forenkling, der både vil betyde besparelse i tid, papir og penge, kunne finde sted, hvis man fulgte den praksis på andre lovgivningsområder, som den højtærede boligminister her foreslår ved at forlænge loven uden tidsbegrænsning. En minister kan jo på et hvilket som helst tidspunkt tage en lov op til revision, og et hvilket som helst medlem af tinget kan stille krav om det samme. Hvorfor så have disse årligt tilbagevendende forlængelseslove? Jeg håber, at den højtærede boligminister må blive banebrydende for en ny praksis, og jeg tror, det vil vinde almindelig tilslutning i det høje ting.

Selv om jeg på mit partis vegne kan give lovforslaget min fulde støtte, vil jeg dog bede om, at der må finde en kort udvalgsbehandling sted, dels fordi jeg synes, da der nu ikke er nogen tidsbegrænsning længere, man skal give de interesserede parter — her tænker jeg på foreningen „Bymæssige Kommuner” og eventuelle lokale byplanudvalg — mulighed for at udtale sig om